

Mai Sau Xin Mẹ Cha Đừng

Mai sau xin Mẹ Cha đừng / sinh con lần nữa, núi rừng lại đau! Người ta hạ gỗ ào ào, rừng đang trên núi đổ nhào xuống sông...

Bao nhiêu sông lấp nên đồng? Bao nhiêu nhà cửa của ông? của bà? Bao nhiêu người bỏ đi xa? Bao nhiêu người chọn tha ma nhìn trời...(*)

Mẹ Cha sinh con làm người, một lần con chịu đủ rồi muôn năm! Con về...chỉ một lần thăm! Con đi nữa lại cứ làm lũi đi!

Có non, có nước, có quê...tại sao phải tới Hoa Kỳ, Pháp Anh? Nhiều người xa hút biển xanh! Nhiều người mới nửa đường đành chia tay...

Mẹ Cha ơi! Lỡ kiếp này...thì thôi phải chịu Trời đầy Đất neo! Phải chi Non Nước mình nghèo, ra đi có lỡ đời tiêu, cũng đành!

Cũng đành, buồn lắm chị, anh...các em nhỏ, đám học sinh của Thầy! Không ai mà muốn cảnh này! Không ai muốn chặt hết cây của rừng!

Ngó kia...người Thượng rưng rưng! Ngó tôi đây, lệ đoanh tròn, thấy chưa? Mẹ Cha ơi con quá thừa, một người lính bại bàn thờ không nhang!

Tại sao triệu lính phải hàng? Tại sao núi gọt, rừng tàn tạc cây? Chim bay về núi lại bay? Con về thăm chỉ một ngày không hơn?

Mẹ Cha ơi, Mẹ Cha còn, kiếp sau xin chớ sinh con làm người...Làm cây khuynh diệp mà thôi! Làm cây khuynh diệp trường Bùi Thị Xuân!

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Trần Tế Xương:

Sông kia rày đã nên đồng,
chỗ làm nhà cửa, chỗ trồng ngô khoai;
đêm nghe tiếng ếch bên tai,
giật mình còn ngỡ tiếng ai gọi dò...